

holdet jo et ganske andet. Den sidste Gang den ærede Opposition udtalte noget Saagligt om Forsvarets Ordning her i Landet, sidste Gang den sagde Jo til Noget, var, da der i en Udvalgsbetænkning meget bestemt udtaltes, at Sjælland maatte betragtes som Danmarks naturlige Fæstning. Hvis man nu har Lov til at forudsætte, at Oppositionen endnu fastholder denne Anskuelse, tror jeg ikke, at det vil være overordentlig vanskeligt at komme til Enighed om den Sag, der foreligger. Vi have jo endnu i Udvalget 1887—88 været meget stærkt inde paa den Tanke, at forskjellige Punkter af Sjælland, hvor der kunde være særlig Udsigt til Vandgang, burde befæstes; Oppositionen var ingenlunde uvillig til at gaa ind paa noget Saadant, idetmindste ikke i Udvalget; dog tog man ganske vist stadig den Reservation, at man ikke vilde have nogen som helst Befæstning ved Rjøbenhavn. Men det er jo et Standpunkt, som man næppe i Vængden kan fastholde. Naar man indrømmer, at det kommer an paa at fastholde Sjælland og møde ethvert Forsøg paa Vandgang paa denne Ø, ligger det overordentlig nær netop at dække Rjøbenhavn, idet der ingensteds er saa rigelig Udgang til Vandgang, ingensteds en saadan Mængde Bolværker med dybt Vand lige ved som netop ved Rjøbenhavn, hvor man vil kunne seile ganske roligt ind og foretage Vandgang, hvis der ikke er noget Værn. Der er, som allerede den høitærede Krigsminister antydede, mangfoldige Gange blevet bevilget store Summer til Udvidelsen af Rjøbenhavns Søbefæstning, og senere til dens Bestykning, sidste Gang for ikke saa overordentlig mange Aar siden. Hvorfor man saa ikke vil gaa ind paa denne Bevilling, det er lidt vanskeligt at forstaa. Man kan tale om, at den skal være større eller mindre, men hvorfor man viser en principiel Modstand derimod, er ufatteligt. Det blev antydet gjentagne Gange, at det er af Uvillie mod Provisorerne og Ministeriet; det kan tænkes. Men naar vi ere inde paa en saaglig Forhandling, vilde det dog være uforvarligt at lade det være det Afgjørende, hvorvidt Ministeriet ønskede Foranstaltningen; det vilde være uforvarligt at tilfidsætte Hensynet til Landets Vel for at gjøre Opposition mod Ministeriet; det er en Betragtning, som absolut maa forkastes. — Der er jo ofte blevet talt om, at man skulde gjøre Front mod Militarismen, og det turde maasse være, at vi i disse Udtalelser kunde søge Aarsagen til, at man nærer en saadan Uvillie mod det foreliggende Forslag, men heller ikke denne Forklaring forekommer mig rimelig. Sagen er nemlig den, at naar vi se paa de foreliggende

Forslag som de nu ere eller kunne ventes at blive i Løbet af Sommeren, hvad paa den ene Side Landbefæstning og paa den anden Side Søbefæstning angaar, er Forholdet paa en Maade ganske det omvendte for de civile og de militære Interesser. Se vi for det Første hen til Landbefæstningen, maa den civile Befolkning siges foreløbig at være meget vel stillet ved den Bestyttelse, der findes ved de nu opførte Værker. Ved Hjælp af dem kunne vi holde Fjenden udenfor Bombarde-mentsgrændsen, og de, som komme til at døie Ubehagelighederne og Uleilighederne, er selvfølgelig Militæret, som det sig ogsaa bør at være. Det er de Militære, der blive beskidte, og for Forsvartsartilleriet er blevet bragt til Tavshed, vil det være ganske umuligt at tilføie Byen noget som helst Ondt. Se vi derimod hen til Befæstningen paa Søfiden, er Forholdet der noliagtigt det omvendte, forsaavidt virkelig en fjendelig Flaade skulde finde paa at angribe Rjøbenhavn, saaledes at den indlod sig paa at nærme sig Forterne paa rimelig Studvidde, er det neppe Tvivl underkastet, at hvor lidt tidsvarende Søforterne end i flere Henseender ere, vilde man med den nuværende gode Bestykning, med stort Held kunne optage Kampen endog mod en betydelig Flaade. Det er en gammel Erfaringsætning, at det gaar Skibe temmelig ilde overfor Landbatterier. Det have vi erfaret 1801, hvor vi saa, at Tre Kroner ydede en saadan Modstand, at vi tvang Nelson til at bede om Vaabenhvile. Det have vi paa vor Side faaet at føle i 1849 ved Eckernførde, da langt over 100 Kanoner paa vor Flaade bragtes til Tavshed ved Studdene fra 10 Kanoner paa nogle i Hast opfaste Landbatterier, og det have vi set for nogle Aar siden ved Alexandria, hvor det viste sig ganske overordentlig vanskeligt at betvinge nogle saa utidsvarende Batterier, der tilmed blev betjente af halvvilde Menneker, der ikke havde Begreb om, hvad de skulde foretage sig, som saa at sige aldrig havde set en Kanon. Ikke desto mindre kom det dog til det Punkt under Kampen, at der blev holdt Krigsraad ombord paa den engleste Flaade, om hvorvidt man skulde opgive Angrebet. Først efter nogen Overveelse besluttede man sig til at fortsætte dette og førte saa omfærd Seiren hjem. Dersom det altsaa virkelig kun dreiede sig om Militaristerne, tror jeg ikke, at der var saa meget at vinde ved at negte det foreliggende Forslag. Det vilde ikke være heldigt at give sin Uvillie Luft mod Militarismen i Anledning af dette Forslag, thi Militaristerne kunne klare sig meget vel under Forsvaret af Rjøbenhavn mod Søfiden,